

18. Cine aruncă primul cu piatra?

Cum întâmpină Isus pe oameni – Eberhard Platte

18. Cine aruncă primul cu piatra?

Cum o iartă Isus pe o păcătoasă

Ioan 8,1-11

„Și cărturarii și fariseii au adus la El o femeie prinsă în adulter și, punând-o în mijloc, I-au spus: «Învățătorule, această femeie a fost prinsă chiar asupra faptului, săvârșind adulterul. Iar Moise, în lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe unele ca acestea: Tu deci ce zici?»” (Ioan 8,3-5)

Asistența spirituală este strădania de a aduce sufletul omenesc într-o relație corectă cu Dumnezeu și de a-l desface de toate celelalte legături – chiar și de păcate!

„Cine sunteți voi? De ce veniți aici în închisoare? Ce vreți?” Maja era pentru prima dată în grupa de contact pe care o realizăm regulat în închisoare. Ea a observat, așteptând, cântatul de la început și a urmărit atentă slujba care a urmat. Apoi am ajuns împreună într-o discuție. M-a privit întrebătoare, critic. „Suntem creștini și vă aducem vestea cea mai bună care există”, a fost răspunsul meu. „Și care ar fi aceasta?”, a întrebat Maja înapoi. „Ei”, am explicat eu, „tu știi, ca oricine care stă aici, că judecătorul nu poate decât să vă pedepsească. Dar orice pedeapsă, oricât de mare ar fi, nu poate să ia vina propriu-zisă. Vina nu poate fi luată, ci numai iertată. Conștiința nu poate fi liberă decât prin iertare, nu prin pedeapsă.” – „Aceasta mi-e limpede”, a spus ea gânditoare, „prin închisoare, vina mea nu dispare, judecătorul nu mă poate ierta.” – „Corect”, am răspuns eu, „de aceea suntem aici, ca să vă spunem cum să vă înlăturați vina.” – „Și cum se va face aceasta?”, a vrut ea să știe. Am deschis Biblia împreună cu ea și i-am arătat 1 Ioan 1.9. Apoi am rugat-o să citească versetul cu glas tare:

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate”.

M-a privit uimită și a întrebat: „Toate păcatele?” I-am spus: „Mai citește o dată!” Ea a privit în Biblia deschisă și a mai citit o dată. Iar m-a privit întrebătoare: „Și păcatele grave?” – „Mai citește o dată!” – A citit. Apoi a întrebat șovăind și glasul ei a devenit mai încet, ca nici una dintre celelalte femei să nu poată să audă: „Și... de... omor?” – „Mai citește o dată!” am încurajat-o. – A citit din nou, încet. M-a privit mut timp și m-a întrebat șoptind: „Chiar și... multe... omoruri?” – „Mai citește o dată!” a fost răspunsul meu. Ochii ei au devenit mari: „Aceasta este minunat! Dacă este adevărat, atunci ar trebui ca fiecare de aici, din închisoare, să știe lucrul acesta!” – „Da”, am spus eu bucuroasă, „tocmai de aceea venim!”

Schimbare de scenă

Domnul Isus stătea într-o dimineață frumoasă în curtea Templului din Ierusalim. Soarele tocmai răsărise peste Muntele Măslinilor și a scufundat clădirea minunată într-o lumină caldă, galben-aurie. Este uimitor câți oameni sunt tocmai pe drum! Abia L-au văzut pe Domnul, că L-au și înconjurat ca să-I asculte predica. Mulțimea devine tot mai mare și mai mare. Deodată se apropie câțiva cărturari și farisei. Ei târăsc încoace o femeie tânără, își croiesc drum prin mulțime și o smucesc direct în mijloc, înaintea lui Isus. Apoi Îi cer să ia o poziție:

18. Cine aruncă primul cu piatra?

„Învățătorule, această femeie a fost prinsă chiar asupra faptului, săvârșind adulterul. Iar Moise, în lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe unele ca acestea: Tu deci ce zici?”
(Ioan 8.4).

Dar aceasta ei o spun – așa se spune mai departe, explicând, - ca să-L ispitească, să aibă ceva cu care să-L acuze. Deci, acestor oameni nu le pasă de păcătoasă. Pentru ei, sentința ei este dată. Ei vor să-L ademenească pe Domnul Isus într-o capcană, ca să-L poată acuza. O mutare iscusită de șah. Dacă este îngăduitor față de păcătoasă (după cum Îl apreciază ei), atunci El este împotriva Legii de la Sinai și ei pot, în sfârșit, să-L acuze cu aceasta și să-I închidă gura. Dar dacă le confirmă acuzatorilor sentința lor, poporul ar fi dezamăgit de El și n-ar mai asculta de El. Cum Se comportă Domnul nostru într-o asemenea situație critică?

Cum procedează Domnul Isus, cum ajunge El la inimi?

Firește că Domnul nostru le-a văzut imediat intenția. Dar la El nu urmărește să-Și tragă capul din laț și să-Și salveze pielea. La El contează inimile acuzatorilor și inima păcătoasei. Cum poate să ajungă la ele și cu toate acestea să fie corect față de Legea lui Dumnezeu? Mă mir întotdeauna de înțelepciunea Domnului nostru, cum Se comportă El în asemenea situații și cum ajunge El la inimile oamenilor. El cunoaște ipocrizia fariseilor și a cărturarilor. După Legea mozaică din Leviticul 20.10 și Deuteronomul 22.22, într-un asemenea caz trebuie să fie omorâți amândoi adulterii, pentru a scoate răul din Israel. Dar fariseii au adus numai femeia. Unde este bărbatul? Este cunoscut că pentru un adulter este nevoie de doi. Deci, acuzatorii măsoară cu două feluri de măsuri.

Domnul Isus n-a consimțit deloc la cererea iudeilor; a făcut pe surdul, i-a lăsat să stea acolo, S-a aplecat și a început să scrie cu degetul în nisipul curții din față. Cunoști aceasta: când la o prelegere te deconectezi plictisit și mâzgălești pe hârtie modele sau desene? Când numeri modelele de pe tapet sau te adâncești în desenul gresiilor de pe podea. Nu ascuți, ci desenezi dulăpioare, inele și spirale. Astfel demonstrezi că: nu mă interesează deloc vorbăria de acolo, din față.

S-a speculat mult despre ce desenează sau scrie Domnul acolo în nisip. Poate că a scris chiar versetul biblic din lege. Nu știu. Evident că nici nu este necesar să știm lucrul acesta. Altfel s-ar fi păstrat aceasta cu siguranță în Cuvântul lui Dumnezeu. Cum va fi acționat comportamentul Său asupra acuzatorilor? Firește că ei au observat că El nu este dispus să dea fuga în capcana lor, pe care au sperat să I-o întindă. Planul lor bine gândit n-a reușit. Ei vor să-L compromită public. Vor să demonstreze că El nu poate să fie Mesia.

Abia când acuzatorii au insistat vorbind mereu cu El, atunci S-a ridicat El și le-a dat un răspuns pe care nu l-au prevăzut:

„Cel fără păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (Ioan 8.7).

Și iar Se apleacă și scrie pe nisip. Pur și simplu i-a lăsat baltă. Ai putea să întrebi: Nu-i aceasta nepoliticos? Ce anume este aici asistență spirituală? Nu este asistența spirituală o ascultare atentă?

Reacția fariseilor auto-îndreptățiți arată limpede că El le-a atins foarte sensibil inimile prin întrebarea Sa:

18. Cine aruncă primul cu piatra?

„Dar ei, după ce au auzit aceste cuvinte, ieșeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cel din urmă” (Ioan 8.9).

Cu o singură frază, Domnul nostru a căutat să afle competența lor ca judecători. În tăcere s-au strecurat unul câte unul de acolo. Planul lor a eșuat. Ei au vrut să-L acuze, dar prin afirmația Domnului Isus, fiecare dintre ei stă pe banca acuzaților lui Dumnezeu: numai Unul, care nu are păcat, este îndreptățit din principiu să dea o sentință asupra altora. Orice altă atitudine ar fi ipocrizie. El, ca Judecător al întregului pământ, este singurul îndreptățit să dea sentința. El, care este fără păcat, este în situația să judece asupra păcătoșilor.

Cât de ușor ni se întâmplă să privim de sus în jos, într-un mod ipocrit asemănător, la comportamentul păcătos al altora, cu toate că știm în inimă că nu suntem mai buni. Poate că n-am comis exact același păcat, dar perfect nu este nici unul dintre noi. Ar trebui să învățăm de aici să ne plecăm înaintea Domnului nostru împreună cu păcătosul, în loc să ne dăm aere de judecător. Domnul nostru, dimpotrivă, Se apleacă spre pământ, jos, - mai adânc decât păcătoasa care stă înaintea Sa. El Se apleacă, deși El este Cel sfânt și fără păcat, care este mai presus de toți. Ce Domn!

Cum rezolvă El „cazul” femeii adultere?

După ce toți acuzatorii au părăsit tăcuți locul și Domnul nostru rămâne în urmă singur cu femeia adulteră, abia atunci începe El discuția cu ea. Aceste păcate nu-și au locul într-un „proces de paradă”, ci în asistența spirituală personală. Când Domnul nostru recunoaște o inimă pregătită de pocăință, El n-o târăște pe păcătoasă în public. Și totuși, El nu bagatelizează păcatul. El, care este Legiutorul, nu încalcă Legea, pretenția sfântă și îndreptarul lui Dumnezeu. Domnul nostru este sfânt și drept și El trebuie să pedepsească păcatul. Dar El este în același timp îndurător și milos și-l iubește pe păcătos.

El nu face una în detrimentul celeilalte, așa cum este cazul adesea la noi, oamenii. Noi răstălmăcim legea, pentru că avem milă sau acordăm circumstanțe atenuante, pentru că vrem să cruțăm pe cineva. De partea cealaltă judecăm extrem de dur, pentru că vrem să dăm un exemplu, sau introducem o pedeapsă neîndurătoare, pentru că vrem s-o folosim ca factor de descurajare pentru alții. Dar Domnul nostru este harul și adevărul într-o Persoană. Lucrul acesta devine foarte limpede în exemplul cu cazul femeii adultere.

Această întâmplare ne amintește de același păcat pe care l-a făcut David cu secole în urmă (2 Samuel 11). Acesta a comis, de asemenea, adulter cu Bat-Şeba, soția lui Urie, hetitul. Prin prorocul Natan, Dumnezeu a înfierat limpede păcatul lui David, ca păcat, pe care a stat inevitabil pedeapsa cu moartea. Dar harul lui Dumnezeu a devenit activ în clipa în care David s-a pocăit.

„Și Isus, ridicându-Se și nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a spus: «Femeie, unde sunt aceia, acuzatorii tăi? Nimeni nu te-a condamnat?» Și ea a spus: «Nimeni, Doamne». Și Isus i-a spus: «Nici Eu nu te condamn. Mergi și să nu mai păcătuiești!»” (Ioan 8.10-11).

Ralf Kaemper scrie în această privință în periodicul „Perspektive” (09/2010):

În Isus Hristos devin vizibile cele două însușiri ale lui Dumnezeu: „glorie ... plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14). Aceste două însușiri descriu cum este Isus. Noi, oamenii,

18. Cine aruncă primul cu piatra?

suntem înclinați să ne dăm de una dintre părți: har sau adevăr. Dar Isus le întruchipează pe ambele: har **și** adevăr. Pentru că noi avem nevoie de amândouă. Când Isus vorbește cu oamenii, - de exemplu cu femeia pe care au prins-o în adulter, și pe care voiau să o omoare cu pietre -, El o iartă ca Fiul al lui Dumnezeu (un privilegiu care I se cuvine numai lui Dumnezeu). Dar aceasta nu este totul. El îi spune: „Nici Eu nu te condamn. Mergi și să nu mai păcătuiești!” (Ioan 8.11). El îi acordă, într-adevăr, **harul** Său, dar El exprimă **și adevărul** necesar, ca viața ei să capete o altă direcție, încât să fie frântă puterea distrugătoare a păcatului.

Dumnezeu nu S-a schimbat. El este la fel Dumnezeu sfânt, în prezența căruia trebuie să piară tot ce este păcătos. De aceea îi spune Isus întotdeauna păcatului pe nume, ca puterea lui să fie frântă și să se impună binele.

Aceasta este una dintre celei mai mari deosebiri ale credinței creștine față de alte religii: claritatea cu care se vorbește despre vină și păcat. În contrast cu iudaismul - și chir cu islamul – păcatul nu este numai o greșală, o faptă, pe care omul trebuie s-o regrete, sau cunoștință insuficientă (ca în religiile orientale). Este mai mult. Omul are nevoie de răscumpărare. În islam și în iudaism omul nu are nevoie de răscumpărare, ci numai de îndurare. De aceea trebuie să vorbim despre păcat, așa cum a făcut Isus. Cine bagatelizează păcatul, împiedică harul. Dietrich Bonhoeffer a spus odată: „Nu există nimic mai neîndurător, decât ca cineva să fie lăsat în păcatul său. Păcatul trebuie abordat și exprimat, ca harul să poată deveni activ. Fără păcat, harul nu are nici un sens. Avem nevoie de amândouă: **har și adevăr.**”

Lucrul minunat în aceasta este că: există mai mult har decât păcat, pentru că răscumpărarea pe care Domnul a obținut-o la cruce este mai mare decât toată vina pe care o facem sau am făcut-o.

Cum va fi continuat viața acestei femei? Va fi observat în curând că nu reușește din propria ei putere să nu mai păcătuiească? Și-o fi căutat ajutorul la Dumnezeu îndurător? De aceea a venit Domnul nostru pe pământul acesta, ca să ne salveze pe noi, oamenii, din ciclul nostru păcătos, ca să ne facă liberi de vârtejul păcatului, care ne trage în adânc. Dacă ne conformăm adevărului Său, putem să beneficiem de harul Său necondiționat. El singur este calea, adevărul și viața. Noi putem să venim la Tatăl prin harul Său (Ioan 14.6).

Ce pot să învăț de aici pentru asistența spirituală?

1. Nu te purta niciodată cu un păcătos ca și când ai fi judecătorul său. Numai Dumnezeu are dreptul acesta, să-i judece pe păcătoși. Nu-l compromite pe un om care a păcătuțit, astfel încât oamenii să-și rupă gura vorbind și să-l arate cu degetul.
2. Nu fi părtinitor. Se vede că fariseii l-au lăsat pe bărbatul adulter să plece și aveau de gând s-o condamne pe femeie. Dumnezeu gândește altfel despre acest lucru.
3. Nici un păcat nu este așa de mare, încât să nu poată fi iertat. Pentru aceasta a murit Domnul și Mântuitorul nostru pe Golgota, ca puterea păcatului să fie frântă și Dumnezeu să ne poată ierta cu adevărat.
4. Nu decide niciodată între har **sau** adevăr! Nu fi îndurător în detrimentul adevărului și nu fi drept în detrimentul harului.

18. Cine aruncă primul cu piatra?

5. Domnul Isus le întruchipează pe amândouă: har **și** adevăr. Căci avem nevoie de ambele pentru viața noastră. Ceea ce pentru noi pare să fie un contrast, la Domnul nostru ajunge să-și facă efectul: El este cel mai curat adevăr și este harul în Persoană. De aceea numește păcatul, păcat; și clarifică fără reținere consecințele păcatului. Dar apoi arată harul necondiționat al lui Dumnezeu, care vrea să ierte, pentru că de aceea a mers Domnul Isus la moarte și a ispășit păcatul înaintea lui Dumnezeu.
6. „Nu există nimic mai neîndurător, decât ca cineva să fie lăsat în păcatul său. Păcatul trebuie abordat și exprimat, ca harul să poată deveni activ. Fără păcat, harul nu are nici un sens. Avem nevoie de amândouă: **har și adevăr**” (Dietrich Bonhoeffer).

Notează: **Există mai mult har decât păcat, pentru că răscumpărarea pe care Domnul a obținut-o la cruce este mai mare decât toată vină pe care o facem sau am făcut-o.**

© by Eberhard Platte

Tradus din: *Wie Jesus Menschen begegnet*, Christliche Verlagsgesellschaft Dillenburg, Anul 2011, pag. 159-167.

Titlul original: *Wer wirft den ersten Stein?*

Internet: www.wachsen-im-glauben.de